

El mite de la negociació amb el poder espanyol contra la realitat nostrada del conflicte

written by Jaume Renyer | 23 d'agost de 2019

El mite de la negociació permanentment oberta amb el govern espanyol és heretat de l'època de la transició de la dictadura al règim constitucional (1977-1981), els poders fàctics van liquidar-lo amb el cop d'estat del 23F però el pujolisme (i els seus perpetuadors de diferents partits) l'han mantingut viu fins als nostres dies. Aqueix autoengany ha estat present al llarg de tot el procés independentista del 2010 fins al 2017, cercant els dirigents que l'impulsaven una negociació impossible, com si els precedents de la frustrada reforma de l'Estatut del 2006 i totes les ofertes posteriors (pacte fiscal, negociació del finançament, referèndum pactat...) no haguessin existit.

En aqueix període es produeix, però, una acumulació de legitimitats (democràtica, històrica) i un suport popular a la causa de la independència que posa en qüestió l'ordre estatal i autonòmic com mai fins ara, i superant la manca de voluntat i capacitat política per bastir una estratègia de confrontació amb l'Estat, el referèndum del primer d'octubre és un èxit de participació que supera totes les previsions malgrat la repressió policial i judicial. La llei del referèndum i el seu resultat són, tot i haver estat anul·lats pel Tribunal Constitucional, un [precedent jurídic que pot recuperar vigència](#) en un futur si hom reprèn el camí de l'autodeterminació.

De l'endemà mateix del 27 d'octubre, amb la fallida proclamació de la República catalana, davant la repressió i la

manca de preparació per sostenir la confrontació, ERC, sobretot, i el sector del PDeCat contrari a Puigdemont, comencen a divulgar el discurs del fracàs i de la claudicació (sense autocrítica de cap mena) fins a arribar a avui en què gosen culpar els unilateralistes (Torra, Crida, CDR, ANC, ...) de la situació de presos i exiliats, incitant a la desmobilització cívica i recuperant el [mite de la gestió autonòmica](#) per ocultar la realitat d'un conflicte que no són capaços de liderar.

[ERC lidera la desconstrucció del procés independentista](#) i espera rebre en compensació l'èxit electoral per ressituar el progressisme abstracte i banal, que comparteix amb els Comuns, al centre de la vida política i substituir l'eix Catalunya/Espanya (obviant la persistència de l'espoli econòmic i la dominació estatal). Convocar eleccions, com proposa Oriol Junqueras, implica neutralitzar tota possible resposta política des de Parlament i Govern i des de la mobilització popular a la sentència del Tribunal Supremo contra els líders socials i polítics independentistes. Sense estratègia unitària, l'independentisme entra en fase de fallida i pot perdre la majoria electoral i empantanar-se en un període, probablement llarg, d'estancament a la [infra-autonomia](#) actual.

Aqueixa és, dissortadament, la solució que té més probabilitats de consumir-se perquè depèn exclusivament d'ERC i tots els indicis d'aqueixos darrers dies (atacs a ["l'extrema dreta independentista"](#) personificada per [Sílvia Orriols](#) i [Nova Història](#), per [part de Gabriel Rufián](#)) i els post convergents cerquen provocar la ruptura irreversible al si de l'independentisme.

Com ja vaig advertir en l'apunt [ERC, PDeCAT i Junts per Catalunya](#) del gener de l'any passat: "el desacord entre ERC, Junts per Catalunya i la CUP no és conjuntural sinó estratègic i que no té solució en una taula de negociació perquè no tenen els mateixos objectius. La majoria independentista

parlamentària és una ficció quan està a punt de col·lapsar per la determinació inamovible d'ERC, s'obre així una etapa d'incertesa i de difícil recomposició d'una majoria independentista a mitjà termini”.

Abans-d'ahir, Vicent Partal [a l'editorial de Vilaweb](#) implícitament apel·lava a l'independentisme resistent, com fa quaranta anys, a no integrar-se en el sistema espanyol i no donar per perduda l'estratègia de la confrontació fins a la ruptura i el triomf de l'acumulació de forces pro restauració de l'ordre estatal i autonòmic. Tot fent un elogi, merescut a la gran dignitat que demostra cada dia el president Torra, fa un crit a no defallir: “Fins al punt que aquell ‘no ens integrarem a la reforma’ avui ja no és un text publicat en una revista de tirada minsa, gairebé clandestina, sinó el missatge que el president de la Generalitat decideix d'enviar als ciutadans quan s'acosten moments d'una enorme excepcionalitat, que marcaran el futur no solament de l'independentisme sinó de tot el país.”

Ahir, Joan Ramon Resina, en l'article publicat a Vilaweb, [“L'exemple de Hong Kong”](#), pronostica: “La deslegitimació del president Torra a la majoria de mitjans catalans deixa poc marge de dubte sobre qui guanya la partida en la lluita sorda dins l'independentisme i dins els partits. Secundat pel replegament precipitat dels partits arran de la repressió, amb gestos tan derrotistes com invertir Pedro Sánchez, l'Estat ha superat la seva crisi de legitimitat, imposant-se clarament a una voluntat popular en fallida. Una fallida, cal dir-ho, ajudada per la descoordinació fins i tot entre les associacions civils. L'exemple de Hong Kong, com també d'alguns altres geogràficament més pròxims, hauria de conjurar el narcisisme de la societat catalana, emmirallada en la coreografia de la reivindicació i convençuda fins fa poc, i alguns fins ara mateix, que l'Estat es rendirà seduït per la bellesa platònica de les formes.”

La propera Diada de l'onze de setembre serà un pols intern en

el si de l'independentisme entre els que volen la unitat per mantenir la confrontació i els que la menyspreen i volen claudicar brandant una negociació que saben que no es donarà sense conflicte persistent previ.

Com que aqueixos darrers no confien en les pròpies forces, no miren què fan els demòcrates que mantenen de fa mesos mobilitzacions massives plantant cara a règims molt més despòtics i potents que l'espanyol, a Rússia, Algèria i Hong Kong, i en canvi fan crides estèrils a favor de Palestina o Veneçuela (com Joan Tardà o Carles Riera), projectes fallits i antidemocràtics per causes endògenes. Tot un símptoma de la desorientació dels seus dirigents.